

DEN UNDANGÖMDA KVINNAN

ELLA EVANS

Skrattet började innan jag ens hade öppnat munnen. Inte högt, inte samlat utan mer som ett hostande som spred sig runt bordet. De försöker vara sluga och listiga genom att göra det så här öppet. Men jag vet bättre, de tycker inte om mig. Men idag måste jag bita ihop. Jag har 12 timmar på mig att bevisa för dem alla att jag har en plats här. Det börjar bli blåsigt där ute. Mitt fönster sviktar lätt och det är ännu frostigt i kanterna. Trots det var det förvånansvärt trafikerat under resan hit. Jag hade planerat att läsa igenom min pitch en sista gång på bussen, men till min fördel fanns där ingen sittplats. Att inte läsa den en gång till gjorde mig uppmärksam och på det sättet kunde jag se Martin sitta där.

Han satt med huvudet i sina armar, ögonen ner mot marken och darrande händer. Han såg ynklig ut, rädd att någon skulle se honom i detta stadiet. Han och jag är lika där. För nu vet jag att han känner precis som jag, han kan skratta hur mycket han vill, för där inne är vi samma passagerare på en buss. Därför kan jag nu sitta här i min bekväma stol, i mitt ståtliga kontor och förväntansfullt invänta mötet. Vi har varit här lika länge, vi är lika gamla, vi har samma erkännande av förlaget och nu väntar den där prispallen på en värdig vinnare. Han eller hon? Vem ska vinna det glas krystade rummet på högsta plan, allt är upp till vad publiken tycker.

För tre år sedan började jag på K3 förlag, jag minns än idag mitt första möte med min chef Marika, hon tog min hand i sin och sa “Martina, Martina Berg, jag kommer att bli ditt största fan”. Hennes förtroende i mig växte snabbt under mina första år och min bok Angel var anledningen som fick henne att signa mig till byrån. Tre år senare och boken har blivit fulländad, jag har ett bokkontrakt för en fantasyserie om änglaväsen. K3 släpper två bokserier samtidigt, min och Martins. Martin och jag var till en början goda vänner. Men efter ett tag surnade den vänskapen. Martin insåg att både han och jag var kandidater för samma bokkontrakt och då förändras allt. Han tog snabbt sitt avstånd mycket till min besvikelse. Dagarna på bussen med Martin, lunchstunden med vänner och möten med intressanta kollegor var nu över. Idag får jag därför bemöta skratt, retsamma kommentarer och utfrysning. Jag hoppas att allt detta förändras när våra böcker går ut till publiken. Våra två böcker är klassade som nästa bästsäljare. Samma genrer, samma förlag, samma sidantal.

Dagen är kommen och publikens kommentarer är äntligen här. Under dagens möte kommer de berätta vem av oss som kommer få ännu ett bokkontrakt. Det avgörs av vilken bok som värderades bäst på marknaden. Jag är inte nervös idag, jag vet att jag skriver bra, jag, jag vet att firman vill att det ska vara jag. Om denna bok gör sig bra på marknaden så kommer jag bli den första kvinnliga fantasyförfattaren att sälja ut miljoner kopior. Jag vet vem jag är.

Det är måndag morgon. Alla sitter ivrigt i mötessalen, inväntandes vårt resultat. Men någonting känns fel. Marika ser mig inte i ögonen. Hon river av plåstret snabbt som attan, och säger: "Martin, din bok har sålt bäst.". Hon vänder sig om och går långsamt därifrån, utan att möta mina ögon. Håret på mina armar ställer sig upp. Mitt ansikte blir varmt. Jag måste härifrån, jag måste hitta kommentarerna.

Jag kom hem vid 19-tiden, satte mig vid datorn och googlade mig själv. Jag skrev in mitt namn, inget. Jag testade mitt namn och K3, inget. Det var inte förrän jag la till “Angel av Martina Berg” som resultatet kom upp. Plattformen Reddit kom högst upp. Jag börjar svettas, min mun blir torr och en stor klump växer sig i magen. “Anita skriver som en tvååring, helt osammanhängande!”, “Håller helt med, det ser man ju direkt när hon öppnar munnen, hon kan ju inte ens uttrycka sig i TV” och “Läser inte böcker av författare som ser ut sådär.”. Min blick stillar sig. All värme flyr från min kropp. Mitt namn, min person och min själ har blivit hårt kritiserade. Jag hittade hat om hur jag är som person, att jag pratar lågt i TV-intervjuer. Att jag är ful och har för mycket akne. Allt man kan tänka sig, skrev de om. Jag satt nog i en timme och läste kommentarer om mig själv. Det fanns ingen kritik kring Angel, tråden skulle handla om min bok men allt jag fann handlade om mig. Martin då? Tanken av hans tråd lättar trycket i magen. Det måste vara såhär för alla. Nej! Martins tråd var inget som jag förväntade mig. Han fick kritik, såklart, men kritiken vände sig istället till hans bok och hans talang.

Vad fan. Vad är det för fel på detta folket. Han och jag hade exakt samma förutsättningar. Varför är det så stor skillnad. Jag scrollade tills det tog slut. Inte ett enda stycke om änglarna. Bara mitt ansikte. Min röst. Min kropp. Martins bok *A sport with demons* har fått långa utdragna kommentarer; “Vilken stjärnförfattare han är, man känner verkligen mod tillsammans med huvudkaraktären”, “Kapitel 40 visar verkligen hur rå vänskapen kan vara, detta är guld!” och “Martin må vara Fantasygenrens fader!”. Vad vinner jag av att konstant jämföra mig med honom? Det måste finnas något annat skäl till alla dessa kommentarer. Det kanske är min kvinnliga intuition som gör att jag övertänker alltihop. Det var nog inte så illa som jag trodde. Det är nog bäst, jag sover på det.

Jag vaknar av ett surrande ljud. Men jag somnar långsamt igen. Jag faller långt och snabbt trots fallet är jag lugn. Jag vet vart jag är på väg, detta är min vardag. Jag ser det där glastaket högst upp i byggnaden. Ett genomträngligt glas som speglar den vackra himlen ovanför. Men jag faller andra hållet, ingen tryckte ner mig, utan jag är fast i något slags vakuum. Ett vakuum som drar mig neråt. Tills jag nått ända vägen ner, PANG! Jag vaknar hastigt av ett pangljud och sätter mig upp i sängen. Det är någon som knackar. Jag tar några lågmälda steg till dörren. Väl framme pustar jag ut mina stressade andetag, det är Marika.

“Vad gör du här?” ryter jag ifrån mig. Marika står i min tröskel iklädd kläder jag aldrig sett förr. Hon har lagt undan sin sedvanliga utstyrsel och står framför mig med ett par väl passande jeans och en mysig kofta. Stilren men på något sätt lugn. Hennes ansikte bär tecken av trötthet. “Förlåt Martina, jag skulle varnat dig mer, varnat dig för den hemska värld vi lever i, förlåt att jag byggt upp dig så här.” får Marika ut. Hon ser på mig med trötta ögon men nu ser jag något annat bakom dem, det är inte sorg utan förståelse. Jag går fram till henne och bemöter henne med en kram. Någonstans vet jag att det där skrattet alltid kommer höras i mitt huvud. Jag vet exakt vad de där skratten betyder, inte nervositet, inte konkurrens eller någon dum rivalitet, utan struktur. Denna kramen säger mycket för oss. Eftersom både jag och Marika vet om att våra böcker inte kommer kunna få chansen att vara dåliga. Tillsammans ser vi på varandra, stänger ner datorns kommentarer och gör oss redo att gå till jobbet.